

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokiew će. F.

✦ Sserbske njeđzelske łopjeno. ✦

Budyschin

22. julija 1928

Bauzen

Čištčy a nakład Čsmolerjez knihicziščzětnje a kniharnje sap. družst. i wobm. ruł. w Budyschinje.
Wulhadža łóždu kobotu a plačzi běrtlětnje 108 štokyń pjenjełow.

7. njeđzela po šwjatej Trojizy.

Čišt na Hebrejskich 13, 9: Krařna wěz je, hdyž wutroba budže wobtwjerdźna pšhes hnadu.

Něhdy chyzjše čłowjek wšchu starosć a wšče wobmyšle-
nja wotbryč, njechajše wjazy sacžuwacž žalosczenje khdnych,
ale hladajše sa tym, w měrje šwoje žiwe dny derje wužiwać
a šwoje kubło pšhisporjecž. Saklepjeny da šebi tohodla mjeh-
ku čłowjestu wutrobu wutorhnyč a kamjeń na jeje město
šakadźicž. Nětko bě jemu móžno, šo šmjecž, hdyž wbohe džě-
czo plakašče, nětko móžesče šo šapowědźicž, hdyž lubosć do-
brotu by wopokajacž chyzla. Wšhitko w nim šawošta něme
a proste, žane sacžucze šo wjazy njehibnje, tež šwědomnje
špasče, šymny kamjeń wošta šymny. Tak šo powjeda.

By ty tajke pšchemějenje w šebi chyzł, luby kšhesčizjano?
Ša toho, kiž je tamne šłowo do wořadow piřal, njeje to žane
praščenje. Twjerdny, šymny wutrowow je bohuzel došč
tu na semi; tajkič, kiž žaneho sacžucza ša Božu kšhutnosć a
Božu dobrocziwošč njepokajaju; wutrowow, kotrymž je wšcho
jene, šcho šhonja a šcho pšhińdže. Ale njeđiwaj šo, tajzy,
pola kotrychž šo łóžde dobre šłowo wotrasy, šu pšchezo hižo tu
byli. Praji tola Bóh tón Knjes pšhes profetu Čzechela:
„Ša chzu tu kamjeńtu wutrobu i wascheho čžěła wšacž a wam
mjařnu wutrobu dacž.“

Tu pšhipowěda Bože šłowo wjeketu powjesč: Niz twjer-
da wutroba pšhinjeke čłowjekej šbožo, ale pšhes hnadu wob-
twjerdžena. To je wučomnik wot Šbóžnika nawuknył, kiž je

wšchu starosć wo čłowjekow šbožo měl a kotrehož šu i próst-
wami wobčežowali kaž žaneho drugeho: Čim bóle bychmy
šo šwojich nadawkow a pšhiřkluřnosćow šminyč a wšhit-
kim špytowanjam i pucza hič chyzli, čim čžeřšcho bychmy
šo junu pšhed šwjatym Bohom šamołwicž móhli.

Šyzla to žadny čłowjek škóncznje nješamóže. Tež runje
najšpěšči našhoni šam na šebi, kajka nješobstajna, wob-
wjertliwa, pšhecziwjata a bojařliwa wěz je čłowjeska wu-
troba. Šsy šnano w měrje šwoje džěko šapoczał a w nadžiži,
šo jo derje ke kónzej dowjedžesč. Ale něšcto njenadžite, šna-
no mała wohidnosć twoju wutrobu rucze pšcheměnja. To
njeje ničžo dobre. Ša druhich niz a niz ša tebe. Wěť mi,
šškoda leži šhuboko w duřhi! Tebi pobrachuje měr, wujed-
nanje i Bohom, wěra, šo je Bóh ta lubosć, šo tebe a wšhitko
to twoje we šwojimaj rukomaj džerži a chze, šo njeby šo tebi
ničžo štało, hacž šchož je tebi dobre a wužitne a špomožne.

Krařna wěz je, byčž Bože džěčžo, kiž šnaje šwojeho nje-
bjeskeho Wótza. Krařna wěz je, hdyž šy wobtwjerdženy pšhes
šarschiřki dom, pšhes wučžbu šwěrneho wučerja a duřchow-
pařtorja, pšhes rjane škónczne dny šboža, pšhes Božu pomož
w nusy a w štyřku. Wšhitko je hnada Boža. Šunu pšhińdže
džěń, na kotrymž šo šjewjenje wupokaja, hacž šu šo twoje
myřle, twoje šłowa, twoje škutki Bohu špodobaje. Daj šebi
wutrobu i Božim šłowom šnowa wobtwjerdžicž. Žně pšhińdu;
da-li Bóh, tež domoj kšhwanje.

Hłóš: Njebudž sparna, moja dušča.

Rnježe Jesu, i wyšokoicze
 A nam by pschichoł do śwěta,
 Podał by do ponižnosće,
 Bumohł naš wot skaženja.
 Twoja kwjata sažlužba
 Wšchěch, kiž tebje lubo maja,
 Wjedže do Twojeho raja!

Jesu, scziń mje džěcžo Bože,
 S kotrymž wěcźnje derje stej',
 Kiž cze wěcźnje chwalicz móže
 W pschich kwjatej njebjestej!
 Wušluch moje modlitwy,
 Wšchitke moje žiwe dny
 Tebje w wutrobje chzu nožycz,
 Cze wo twoju hnadu prožycz.

Wjele chzu ja tebje prožycz,
 So by wjele nadał mi;
 Mje chzyl na wutrobje nožycz,
 W schizju, w nušy, w hubjenstwje. —
 Hishcze bym tu we zusbje —
 Hdžež by takle hušto czmi —
 Hdž pak jenož mam ja tebje,
 Dha mje nusa njesahryebje.

So mi twoja wjeczeč kwjata
 Była sbóžne lěkarstwo,
 Boži měr, trošcht, hnada data,
 To mi spožcz, mój Sbóžniko!
 Sahoj moje rany wšchě,
 Daj mi hrěchow wodacze,
 Wěcźnu sbóžnosć Božich džěczi,
 W njebju, Božej wěcźnej hěczi.

Jesu, twoje wotkasanje
 Dušchu i tobu sjednocza,
 Twoje „ham by“ woprowanje
 Nam tu sbóžnosć warbowa!
 Kač je psche wšcho sbožowna
 Dušča, kotraž tebje ma,
 Khwali skutki twoje, džiwy,
 Kiž by takle dobrocziwy!

Tehnjo Bože, czyste, kwjate,
 Žórko wěcźnoh' žiwjenja!
 „Sa naš“ twoje czěło date
 Je, krej pschelata.
 Daj nam w twojej hnadze roscz,
 We njej mamy wšcheho došč,
 Lubošč kwjata, wšchedomózna,
 Twoja mój je w klabnych mózna!

Kiž psches měr cžinicz móžesch
 Psche wšcho, wo cžož prožymy,
 Hřehi našche sahubjujesch,
 Budž nětł i nami wšchitke dny,
 Daj, so twoje stawy bym,
 Plody wěrnej potuty
 Pschinjechemy we prawdoščzi
 Tebi k cžesczi, k wjekełosczi.

O ty lubošč psche wšchu měr,
 Moja by a wostanjesch!
 Sa mnje starašch by tak bywěru
 A mje takle lubujesch!
 Ja by i nowa podam czi,
 Wjedž mje bliže k sbóžnosćzi,
 Twoje kwjate wotkasanje
 Daj mi sbožo, žohnowanje.

Jesu, twojoh' kwjatoh' Ducha
 Daj nam i njebjěš bohacze;
 Wutroba, duch, czěło, dušča,
 Wšcho budž tebi kwjeczene!
 Pschindž k nam twoje kralestwo,
 Žohnuj twoje kšchesczanstwo.
 Wjedž naš ty se śwěta stejho
 Dom do raja njebjesteho.

Rnježe Jesu, našča głowa,
 Pomhaj nam i toh' hubjenstwa —
 S teho hrěchnoh' bymjertnoh' doła
 Do twojeho kralestwa!
 Ty by našča nadžija,
 W nušy, strasche khowanta!
 Tebje by my džeržecz mamy,
 S tobu sbóžnje k njebju džemy !

J. W.

S zusbju dom.

Spižaka Khrystina Ronowa.

(Potracžowanje.)

Psched kžětku stejěšche barbjena kawka. Bě zyle wěscze
 i dobreho drjewa; pschetož wowka bě hižo jako mloda žona na
 njej bydała a potom běchu jej tam w jeje klinje hrajtate jeje
 džěczi a potom sažo jeje džěczi džěczi. — Ach haj, i cžazami
 bě to w kžěžy a wokoło kžěki žiwjeja wjele! Kač hušto
 bychu ludžo, kotřiz i nēcžim k lěbnemu kšódnikej pschithadža-
 chu, — tuto sastojnstwo herbomasche w kwójbje pschězo bym
 po nanu — prajili: „Ludžicžkojo, hdže dha to wšchitzy salě-
 secze! Wby móžecze by tam nutskach tola lědy hibacž!“

Wle woni tam tola wšchitzy salěšychu, runje kač kurjatka;
 i tutych ma tola tež na 20 ruma pod kšhidłomaj patny! A we
 tutej kžěžy by wotrostli hólzy, pschichni kač hałožki rósmarje,
 a hólzy kač lěžne lilije. Daloko a kšěroko by sa nimi pra-
 schachu.

A ja njewěm, schto bě wina, kóždy Mikula mějěšche tež
 sažo rjanu žonu. Tež wowka bě jara rjana była. Mimo kwó-
 jeje rjanosće njebě wšchak Mikuli nicžo byobu do mandželstwa
 pschinješča, tola Mikula njeje by toho, hacž do bymjercze ženje-
 kač. Wón wjedžěšche, so tak někotrny i njepopschecžom na njeho
 hladašche; bě tu tola jenož jena Betušča Mikulowa a žana
 wjazy! Haj, to běchu tehdy krawawne dny byle! Wle schto
 njesandže na semi! Najprjedny by džěczi do wšchěch stron ros-
 próschichu: hólzy by wudachu, hólzy nawuknychu — rjemje-
 ščo, a žane by wjazy dom njewróczi. Skóncžnje njebechu tež
 stareho lěžneho kšódnika Mikulu do wšy dele. Sich wjele je-
 ho w dolhim cžahu pschewodžěšche; ale domoj k wozny by
 ženje wjazy wrócził njeje; wowka wosta byama!

Tu nadpadny něschto kač symniza cžlowjekow, kajkaž tu
 ženje hishcze njebě była. Wona honjěšche a torhašche lubnych
 wot lubnych, skóncžnje tež Mikulez macžetnu najmlódschu:

džowku Hanu i mužom. Dofelž mējachu tnyh džěczi wjaz, wostajichu wowzy to najmjenšche a najšlabšche. Tola wowka jo woczahny, a dženža bė jej wone šwarna pomož a luby trošyt.

Wowka jo njeby mohła štyry hodžiny daloko do šhule šlacž, tohodla wučěšche jo šama čytacž a pišacž. Wowka bė i wulkeje wšy a bė mēla mudreho nana. Tón bė ju pišacž a čytacž nawučicž dał. A to bė ji pšchi jeje džěcžoch i pomozu, wožebje pať pšchi malej Susanje. Susana bė jara šlabba; bė jara pošdže bėhacž nawuknyla; tež 10 lět stara bu pšchi bėženju lohzy sprózna. Tej njeby nihdy možno bylo, tajki dołhi pucž bėžecž a potom telko hodžin w šhuli šedžecž. A wowka njeby ju tež i črijemi a i draštu doštaracž mohła. Tola jako bu Susanka 12 lět stara, pōžla ju wowka na poť lēta do wšy i čjetzy. Tam šhodžěšche w šymje do šhule a na paczerje. Po konfirmaciji wróczi šo šažo i wowzy, kotrejž bė šo jara po wnucžzy štyřkało.

Pšchi šwojich mlodnyh lětach bė wowka rjenje wušhawała. Š bliska a i daloka bėchu žony šwojej rukawje i njej nošyle, šo by jej jim wušhawała. Někť nawuczi wona wnucžku šwoje wumještwo. A tu šo šta, šhtož drje šo huczišcho štawa: wučžomniza pšchetrechi mišchtrku. Džěcžo wušhawašche tať wuštojnje, jako by i jehku molowało. Tež pšhacž mōžěšche Susanka a pšhedžěšche čzi pěknu šdžinu. W lěku šnajěšche kōžde šelko, hdyž by jo jej wowka junkrócž i mjenom pomjenowała. Tať starajštej šo wowka a wnucžka pěknye jena ša druhy. Susanka wušhawašche a wowka hladajšche tšji worški, košu a někotre kury, haj šamo tež kacžki; bė tola rěcžka blisko. Lěš dawajšche jimaj wšhelakore šela a šorjenje; tute wowka šuščěšche a šebi pola druhich žonow ša nje muwu a žito wuměnjowašche, tohorunja tež truškaly, maleny a ribny, potajkim wšcho mōžne. Mała šahrodka wokolo twarjencžka bė pšhed wětrami šhkitana a dawajšche telko, šo mējěšchtej pšhes žyłu šymu čerštwy a šušcheny šad. W pošlednim lěcže bė šad žadny; tuž bėšchtej i kruschwow a jabukow telko wuwikowajšche, šo mōžěšchtej šebi črije a draštu nakupicž.

Tať hušto hacž by wowka šhwile mēla, by pomakku pšhadla. Starajšche šo ša wnucžku, šo njeby ju bjes pšatu šawostajila, hdyž šwojej woczzy šandželi. Tež dwě rjanej pošlěšchczi bė jej pšchihotowała. Šdyž tať w šymje abo lěcže hromadu šydašchtej, powjedajšche wowka wnucžzy rad je šwojich mlodnyh lět a wo tym, šak bė tu i džědom w lubošczi a pšhesjednošczi žiwa byla. Šak hušto by, hdyž by čyžla wnucžku pošhwalicž, prajila: „Moja džowcžicžka, ty njemōžěš šapřecž, šo šy Mikulowa wnucžka! Šhtož šapocžinaš, to šo tebi radži! Tajki bė wón tež! Wšhitko dokonjěšche! Pšhedžěšche a mōžěšche woknu šlacž šaž škalz, hacž runje njebė rjemjěkło ženje wuknył. Šsufno ša šebje a ša hólzow by šam šhotował, a tuto hinať džeržěšche hacž to, šotrež džənža šupujěš. Lědma šy někotre rasy w nim šhodžik, štej koleni abo šohčej hižo wonkach. Ša mam hišchcže jene šufno, to pošlednje, šotrež je šhotowik, bė jo runje i wale wšak, jako jeho šhorošč popadže. Šušto čyžny jo hižo pšhedacž, njemōžach pať šo rošbudžicž. Tón wobohi je tajku prózu mēł, a někť dnybjeli jo drusy na poť darmo mēcž! — Poprawom wšchak njewēm, čžehodla jo šhowam“.

„Wowka, čžehodla poprawom njepšhedacže wy šawostajene šmachi mojeho nana? Wón tola ženje wjazny njepšchidžje! A ša šoho čyžla je šhowacž?“

„Tež tutnyh je mi žel! Šsu hišchcže šaž nowe! Ženōž někotre rasy je w nich był šemšchi. Šsu tež i džědoweho šufna. Ale ja šebi pšchězo na to mnyli, hacž šo tola hišchcže i dny

abo druhy šažo njewróczi. Ale wšchak, hacž šo je potom žadny hišchcže woblecže? Někťle šo wšchitzy do hromady tať po mēšchcžaniku woblecžaja, twoji wujojo a wujkojo! Nō, šaž šo jim to lubi! Mi pať šo to tať šda, šo bėchu bōle po podobnošczi Boža w draščje našchich wōtzow hacž to někťle w tutnyh nowotarškich woblecženyh šu. Wnukojo, kotřiz šu w nich wotrostli, šu drje na nje šwucženi, ale tym štarym drje šo to njelubi, hdyž šo tute twjerde žyhelnicžkowane šochle woblecžaja!“ —

„Wowka, šhto dha je přeni do Ameriki čžahnył?“

„Naju najštaršchi šyn Matej! Tutón je potom wšchěch druhich ša šobu ščahnył. Wšchudžom wšchak je šemja Boža; ale ja šebi hušto tať rošmyšluju: Bōh da jenož telko šchōmam w lěku rošč, šelkož jich tam šemja mōže šejwicz, a žyle wěšcže tež jenož telko čžlowjěkam w kraju, šelkož jich kraj mōže šejwicz. Čžehodla čžahaja to potom čžlowjěkojo wot jeneho mēštna i druhemu? Šacž je to Boža wola? Mi šo to šda tať byčž, jako bychu džěczi, hdyž je jim macž pomakki rošdžělila, šapocžale pomakki mēricž a šawištnje ša tym hładacž, šotra by wjetšcha byla, tola dnybjale ša to macžeri wēricž, šo wona lěpje wē, šelko je kōždemu trjeba. Šdyž mōžachmy my w kraju našchich wōtzow žiwi byčž, čžehodla njednybjale našche džěczi mōž w nim žiwi byčž? Šo šu čžahny někťle hubjěnišche hacž přjedy, njeje wērno! Šdyž ja džənža šad abo ribny abo tež šorb pjerišny pšhedam, doštanu tež trōžny telko šelkož nēhdy. My šymy 6 abo tež 7 jejow ša šchěščak pšhedawali, někťle doštawam w šymje dwaj šchěščakaj ša 5 jej. Přjedy doštawajšche ša 2 wulkej šokolčzy 30 šarocžěškich krajzari, džənža doštawajšch ša mašu šokolčku hižo 50 krajzari. Těhdy pšhedawach šhornčžk truškaly ša 8 krajzari a to došahajšche mi runje ša šel, džənža šmēm šnajmjenšcha 30 ša to žadacž. Tať je to je wšchēm. Ženje njeje telko pjenjes mjes ludžimi bylo šaž džənža, a tola wola kōždy, šo tu žanny njeje. Šo by tu tola wjazny špokojnošcže bylo! Potom by tu tež wšchěho drugeho došč bylo! Potom by tež šemja wōtzow šwoje džěczi wukublowała, hdyž njebychu i njeje čžekale. A to je to najšrudnišche pšchi tym, šo tón, šotrny je ras wuczahnył, njecha wjazny domoj!“

(Potracžowanje.)

Šchłobowa wěra.

Šam bė wobštarny šchłova. Ša herbštwo na tutej šemi bė lědom šhto druge hacž wšchelake čžerpjenja mēł; jeho mozy bėchu wotewšale. Někťle ležěšche šhorny a njednybjěšche tež šažo štanycz. Nichtón njebė w jeho hěcže, šo by jemu pošlednje wotomiknjenja trošku položik. A tola leži na jeho woblicžu mēr a je šlabym hložom šebi wón šwōj šnaty šhērlušch špěwa: „Ša šym pšhes Šhryšta šrawane rany tón prawy grunt někť namakal“.

Jeho šnjes, řiz bė to špěwanje šlyšchak a wjedžišche, šo je wón šmjerczi blisko, do šstwy šupiwšchi šo jeho woprašča, šhto jeho tať šbožomneho čžini. Šam praji: „Čžuwam wšhitko prajicž. Šnježe; požcže mi toleť!“ Šako bė jemu šnjes toleť do ruki položik, praji Šam: „Šlajcže, mōj hrěch bēšche pšchězo pšchede mnu šaž tutón toleť w mojej ruzny; pšchězo w nozy a wodnjo jón widžišch“. Ša to wša wón rōžť kōžoweje pšachty a pjenjes i nim pšchitrywšchi rěcžěšche dale: „Ale Šešuž je mōj hrěch je šwojej šrwju pšchitrył a ja jón wjazny njewidžu. Přjedy bė wšhitko wokoło mje a we mni čžmowe a čžorne, a někťle je wšhitko mēr, wjěkele a šwětko. Ššlyšchu, šo mje Šešuž wola, bėšny

budu w jeho sbožnym raju". Jeho sprózna głowa ło na saktwó fidny a něšto mało pošdžišho bě Samowa dušha semju wopušcziła a do njebež saczahnyła.

Prawy trošcht w šmjerći.

Běše we wójnskim lěcze 1866, krawna bitwa bě skončena, w lazarecze ležešce pomorški wojak czežy franjny. Pšchi jeho łožu steješhtaj dwaj podjanskej měšnikaj, so bnyšhtaj jemu pošledni trošcht šticziłoj. S napinanjom šwojich mozow jimaj franjny praji, so prawy trošcht hižom we wutrobje nožy, a prošesce jeneho wot njeju, jemu s jeho spěwaškich tón kěrlušch cžitacž: Ja šym pšes Khrysta krawne rany tón prawy grunt nětk namakał. Rad ło jemu ta proštwu dopjelni. Jako bě kěrlušch na tónz, wša wojak spěwaške a položi šebi je pod głowak a bórny na to wuczeje jeho dušha tam, hdžež žane czerpjenja a bolosce wjazy njejšu.

S cžaša ja cžaš.

Esucho je, lacžne šu
Pola a kufi tu,
Lěžy a šahrodny
Wšhitke tež parobny!

Esucho je, štyštacž chze
Cžlowjeka ło wutrobje.
Wócžko dže widžo wšcho
Wulke taf tradanjo!

Esucho je, šucho haj!
Praschenjo k tomu štaj:
Njeje tež šuchota
We wutrobach traschaza?

Modliš ło? spěwaš ty?
Spěwašce rano ty
Wjecžor a pšchi blidže
Wšhedne dny, njedželke?

Schto na to wotmołwa
Twoja kaž ludowa? —
Spóšnaj ło! Wušnjaj ło!
Bóh tón Knjes wě wšhał wšcho!

Džela došč dołonja
Kufka drje, mudrota,
Lěnja pak, šhuda bě
Wěra, kiž spěwacz wě!

Modl ło nutrnje!
Wołaj ło wěrimje!
Džeczjo budž Knjesowe
Wěrjaze, spěwaze!

Modl ło, woła wšcho,
Schtož tu je wokolo!
Modl ło kaž šam
Bóh tón Knjes wšhitkim nam!

Mimo nje Knjesowe
Sjewjenje pošlednje!
Běda nam, hdž wón saž'
Wšhińdže šam, pytacž naž!

Zyrfej a štat.

Nowy němški šejm naž tu wošebje tež w tym nastupanju šajimuje, so šebi ras prajimy, šchto woni šu po wěrnwušnjaczu. Mjes jeho wotpošłanzami je jich 177 ewangelškich, 1924 bě jich 216 ewangelškich; potajkim je jich 39 mjenje. Katholškich je jich 113, 1924 bě jich 105 a taf 8 wjazy, 4 Židža (3), 2 šwobodnonabožni (5), 1 Mennonit, 1 Monist. Do dišidentow, bjesnabožnych licži ło jich 141. Čzi drušy njejšu šjewili, kajkeho wušnacža šu. Nječ tež čzi, kiž šu bjes nabožiny, šwjetšcha k štronam lěwizy pšchiškusheja, wušnawa ło tola žyly licžba šastupjerjow šozialistow ke kšhesčijanškej wěrje a k židowškej wěrje, taf 11 mužšy a 1 žonška k ewangelškej a 4 ke katolškej a tohorunja 4 k židowškej. — Madróbnny a dokladny pšehlad pak tola njeje, dokež ło njejšu wšhitzy wušnali, šchto a šchto šu.

Wšhelake s bliffa a s dalofa.

Do Budyščina pšepošhuje ewangelški krajny šwjast młodnych holzow šwoje šobustawy ša přenje dny septembra. Džen 1., 2. a 3. septembra chze wón w Budyščinje šwječicž šwoj głowny šješd. Šacž do 10. augusta dnrbja jenotliwe towarštwu šjewicž, kelko šobustawow by ło wobdželiko. Licži drje ło s 3000 młodnymi holzami, kotrež chzeja tón ras tu we Lužizy šjawnje wuštipicž a ło wušnacž ša teho, kotrehož šwojeho krala, mišchtra, šudnika Jesuša a pokajacz, so pšes našchu ewangelštu žonšku młodžinu dže šylne hibanje, a wołacz wšchě te druge do tuteho hibanja a džela, kotrež čzim špomožnišce, hdž ło jich prawje wjele do žyška šestupa. Tuž nječ ło niž jeno wšchě šobustawy towarštwow w Budyščinje wobdžela, ale tež prawje wjele młodnych holzow našchich kužiškich wošadow, so by s tuteho wuhotowanja nam tu we Lužizy trajaze žohnowanje šawoštalo.

„S žušby dom“, mjenuje ło našce nowe powjedańčžo. Šažo je Khrystina Ronowa ta, kotraž je ło w šłowakškej rěcži špišala. My ju hižo derje šnajemy. Šmy tu w tutym njeđzelniku cžitali jeje powjedańčžy: „Wotrocžk“, a „Bjes Boha na šwěcže“. Tutej stej ło jara špodobašej. Mōžemy prajicž, so ło Wam budže tež to šapocžane powjedańčžo špodobacz. Wy njepołožicže šopjeno ženje na boš, přjedy hacž nješce jo pšhecžitali! Tuž hladaicže ša tym so tež wašchi młodži a wašce džeczi jo cžitaja, — a tež ša tym, so by jich hišchže wjazy Šserbow dožyla našce njedželške šopjenko cžitalo. Wšchě powjedańčžka našceje špišaczelki doštanjecže tež jako knižku ša tuni pjenjes pola knježich duchownych a w Šsmole-rjez knižiczišchčejni. Šsu to rjane a pšchihódne dary wošebje ša młodnych a ša džeczi, ale tež doroščenym šmėje šwoje wješele s nimi a je wěšce rady cžita a tež druhim daruje.

Wištwanje: M. we L. ša 8. po Tr. — W. we Šu. ša 9 po Tr. —

Šamokwity redaktor: šarač Wyrzacž w Nošaczizach.